



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném s předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně: **Z. M.**, zastoupena JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Václavská 2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2016 č.j. MSP-272/2015-ODSK-OTC/19

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 31.3.2016 č.j. MSP-272/2015-ODSK-OTC/19 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Běly Sedláčkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2016 č.j. MS-272/2015-ODSK-OTC/19, kterým byla zamítnuta její žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů ve znění pozdějších zákonů (dále „zákon č. 45/2013 Sb.“). Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadami zákona č. 45/2013Sb., vykazuje znaky přepjatého formalismu. Poukázala na to, že podle § 23 uvedeného zákona má oběť trestného činu za stanovených podmínek právo na peněžitou pomoc, žalobkyně splňuje podmínky pro

oprávněného žadatele podle § 24 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Podle § 25 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. se peněžitá pomoc poskytne, pokud nemajetková újma, škoda na zdraví, nebo škoda vzniklá v důsledku smrti způsobené trestným činem nebyla plně nahrazena. Žalobkyně splňuje podmínky uvedené v § 26 odst. 1 zákona, proti žalobkyni nehovoří žádných důvodů neposkytnutí peněžitě pomoci podle § 27 zákona, není zde ani důvod pro snížení a nepřiznání podle § 29 zákona č. 45/2013 Sb. Žalobkyně považuje právní názor žalovaného, který se odvolává na ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. za chybný, neboť z uvedeného ustanovení je zřejmé, že upravuje toliko výši přiznané částky, žalovaný však z něho dovozuje důvody pro nepřiznání peněžitě pomoci a neuznává žalobkyni uplatněnou částku ani z pohledu paušální částky, která je v uvedeném ustanovení zákona stanovena. Žalobkyně uzavřela, že pokud žalobkyně vyhoví ustanovení § 26, § 27 a § 29 zákona č. 45/2013 Sb., žalovaný je povinen její žádosti vyhovět. Pokud by neuznával výši či důvodnost požadované částky peněžitě pomoci, byl povinen buď přiznat paušální částku ve výši 50.000 Kč nebo měl ve svém rozhodnutí svůj postup patřičně odůvodnit, což však žalovaný neučinil. Postup žalovaného svědčí o přepjatém formalismu, ačkoliv je nutno poskytovat obětem trestných činů veškerou dostupnou pomoc. Navrhla, aby soud žalobu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření v podané žalobě uvedl, že mezi účastníky není sporu o průběhu trestního řízení, ve kterém měla žalobkyně postavení poškozené, která se s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy se připojila k trestnímu řízení. Poukázal na obsah spisu Krajského soudu v Brně sp.zn. 2 Tm 6/2015, ze kterého je zřejmý průběh trestního řízení. Z rozsudku Krajského soudu ze dne 12.10.2015 č.j. 2 Tm 6/2015-289 bylo zjištěno, že pachatel M. P. byl uznán vinným z páčání provinění loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2, písm. b) trestního zákoníku, když svým jednáním způsobil žalobkyni jednak majetkovou škodu, jednak závažná zdravotní postižení. Kromě trestu bylo obžalovanému uloženo zaplatit žalobkyni náhradu škody ve výši 800,- Kč a zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 175.000,- Kč. Se zbytkem nároku byla žalobkyně odkázána na řízení ve věci občanskoprávní. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12.1.2016 č.j. 4 Tm O21/2015-432 bylo odvolání M. P. zamítnuto.

Žalovaný správní orgán žalobkyni považoval za osobu, které byla trestným činem způsobena těžká újma na zdraví, tak jak je vymezeno v ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 24 odst. 3 písm. i) zákona č. 45/2013 Sb. Pokud žalobkyně poukazuje na ustanovení § 26 zákona č. 45/2013 Sb., žalovaný nepopírá, a nebylo to ani důvodem k zamítnutí žádosti, že pachatel trestného činu existuje, byl zjištěn a jeho jednáním byla žalobkyni způsobena újma na zdraví a nemajetková újma a že byl uznán vinným. K námitkám ve vztahu k ustanovení § 27 a § 29 uvedeného zákona žalovaný uvedl, že tato ustanovení nebyla aplikována, protože žalovaný nedospěl k závěru o tom, že by na straně žalobkyně byly dány okolnosti, které by vylučovaly poskytnutí peněžitě pomoci, či její snížení, nebo nepřiznání. Uvedená ustanovení nebyla aplikována. Z textu žádosti žalobkyně ze dne 16.8.2015 nebylo zřejmé, čeho se žalobkyně přesně domáhá, proto byla vyzvána k objasnění částky 172.000,- Kč a uvedení, co tato částka představuje, z jakých položek se skládá a jakými důkazy svoje tvrzení hodlá žadatelka dokázat. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným dne 23.12.2015 tak, že částka 172.000 Kč představuje odškodnění nemateriální újmy. Z ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb., plyne, že peněžitou pomoc možno poskytnout pouze v paušální částce, nebo ve výši, která představuje oběti prokázanou ztrátu na výděлку a prokázané náklady s léčením. Peněžitou pomoc ve formě nemajetkové újmy z pohledu zákona č. 45/2013 Sb., nelze poskytnout, takovýto požadavek nelze podřadit ani pod paušální částku, ani pod ztrátu na výděлку, a ani pod

náklady spojené s léčením. Možnost poskytnutí peněžité pomoci nelze dovodit ani v jiných ustanoveních zákona č. 45/2013 Sb. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, nebyly porušeny ani procesní předpisy, navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné a požadoval přiznání nákladů v paušální částce 300 Kč.

Žalobkyně v replice vyjádření žalovaného zopakovala, že jestliže žalobkyně vyhovuje požadavkům ustanovení § 26, § 27 a § 29 zákona č. 45/2013 Sb., je žalovaný povinen její žádosti vyhovět. Pokud žalovaný neuznává výši či důvodnost požadované částky, je povinen buď paušální částku přiznat, nebo ve svém rozhodnutí takovýto postup patřičně odůvodnit. Žalovaný tak však neučinil. Je nesporné, že žalobkyně má právo na přiznání peněžité pomoci, správní orgán se měl zabývat jen tím, jakou částku odlišnou od nuly jí má přiznat, a toto své rozhodnutí patřičně odůvodnit. Žalobkyně setrvala na své žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný s takovýmto postupem vyjádřili souhlas.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně žádostí ze dne 16.8.2015, která byla doručena Ministerstvu spravedlnosti ze dne 7.9.2015, požádala o přiznání peněžité náhrady oběti trestného činu. V žádosti uvedla, že jí byla trestným činem způsobena těžká újma na zdraví, poukázala na svůj současný zdravotní stav, změnu životního stylu, nutnost úpravy v bytě a uvedla, že je odkázána na pomoc okolí. Žádá proto o poskytnutí peněžité částky ve výši 172.000 Kč k překlenutí zhoršené sociální situace, která jí jako oběti trestného činu byla trestným činem způsobena. V závěru poukázala na hmotné škody.

Výzvou žalovaného ze dne 27.11.2015 byla žalobkyně s odkazem na ustanovení § 28 odst.1, písm. a) a § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb., vyzvána k doplnění žádosti ohledně částky 172.000 Kč s tím, že je třeba uvést, co tato částka představuje, z jakých položek se skládá, jakými úvahami byla při vyčíslení jednotlivých položek vedena a kterými konkrétními důkazy své tvrzení prokazuje.

Podáním ze dne 20.12.2015 doplnila žalobkyně k uvedené výzvě žalovaného žádost o přiznání peněžité náhrady. Popsala vlastní napadení, zdravotní stav, poukázala na znalecký posudek MUDr. M. Z., Ph.D. Uvedla, že žádá o odškodnění nemateriální újmy, žádné doklady např. za léky, výměnu zámku, neuschovala. Dle orientace v cenách za pomoc další osoby, co se týče péče o žadatelku, pokud by tyto služby musela hradit při obecné ceně 200 Kč za jeden den, jde o částku 73.000 Kč ročně. K datu podání žádosti uvažovala 172 dní po 1.000 Kč, neboť je v běžném životě odkázána na péči jiných osob.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalovaný si vyžádal spis u Krajského soudu v Brně sp.zn. 2 Tm 6/2015 a vyrozuměl žalobkyni o provádění důkazu bez ústního jednání s poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že rozsudkem Krajského soudu v Brně, soudu pro mládež ze dne 12.10.2015 č.j. 2 Tm 6/2015-289 byl mladistvý M. P. uznán vinným proviněním loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a byl odsouzen k tretu odnětí svobody, k povinnosti uhradit náklady Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit poškozené Z. M. náhradu škody ve výši

800,- Kč a náhradu nemajetkové újmy ve výši 175.000,- Kč. Odvolání obžalovaného bylo zamítnuto usnesením Vrechního soudu v Olomouci ze dne 12.1.2016, č.j. 4 Tmo 21/2015-342.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31.3.2016 č.j. MSP 272/2015-ODSK-OTC/19 byla žádost žalobkyně z důvodu uvedeného v § 28 odst.1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval obsah podané žádosti a její doplnění, konstatoval provedení důkazů kopiemi listin ze spisu Krajského soudu v Brně sp.zn. 2 Tm 6/2015, konstatoval obsah znaleckého posudku, ze kterého je zřejmý rozsah zdravotního poškození žalobkyně, uvedl popis jednání, kterým byla naplněna skutková podstata provinění loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku, za které byl pachatel trestné činnosti odsouzen. Dále žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukázal na ustanovení § 24 odst. 1 písm. b), § 24 odst. 3 a § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. a uvedl, že žadatelce byla trestným činem popsáným v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12.10.2015 č.j. 2 Tm 6/2015-289 způsobena těžká újma na zdraví. Dále uvedl, že z ustanovení § 28 odst.1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb., plyne, že peněžitou pomoc je možné poskytnout pouze v paušální částce nebo ve výši, která představuje oběti prokázanou ztrátu na výděлку a prokázané náklady spojené s léčením. Žadatelka se domáhá peněžité pomoci ve výši 172.000 Kč, představující zadostiučinění nemajetkové újmy, tento požadavek má však z pohledu zákona č. 45/2013 Sb. neznámou povahu, tj. peněžitou pomoc v požadované formě a výši nelze poskytnout. Požadavek na poskytnutí peněžité pomoci ve formě zadostiučinění nemajetkové újmy nelze podřadit ani pod paušální částku ani pod ztrátu na výděлку a ani pod náklady spojené s léčením. Proto byla žádost zamítnuta.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona č. 45/2013 Sb. Uvedený zákon upravuje - mimo jiné - poskytování peněžité pomoci obětem trestných činů státem (§1 písm. b) zákona).

Podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci jsou stanoveny v § 23 - § 37 zákona č. 45/2013 Sb. Je vhodné předeslat, že uvedený zákon pojem „peněžitá pomoc“ výslovně nedefinuje. Z obecného významu pojmu „pomoc“ lze dovodit, že jde o úkon, kterým je zmírňována určitá újma, zde újma oběti trestného činu. Neznačená to, že by šlo o úkon, kterým je vzniklá újma zcela odškodněna nebo kompenzována v plném rozsahu, neznačená to, že by stát vstupoval do povinností pachatele trestného činu v plné výši. „Peněžitá pomoc“ pak může spočívat v poskytnutí určité finanční částky.

Uvedenému závěru koresponduje jak znění ustanovení § 25 zákona č. 45/2013 Sb., nadepsaného jako „Účel peněžité pomoci“, tak znění ustanovení § 28 zákona č. 45/2013 Sb. nadepsaného „Výše peněžité pomoci“.

Podle ustanovení § 25 odst. 1 věty první tohoto zákona peněžitá pomoc spočívá v poskytnutí peněžité částky k překlenutí zhoršené sociální situace způsobené oběti trestným činem (věta druhá tohoto ustanovení řeší pomoc těm obětem, které mají postavení oběti podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, což není případ žalobkyně, a upravuje konkrétní důvody poskytnutí peněžité pomoci). Peněžitá pomoc obecně tedy směřuje k tomu, aby byla oběti poskytnuta určitá finanční částka ve zhoršené sociální situaci oběti trestného činu, jejím účelem není tuto zhoršenou situaci definitivně vyřešit ani nahradit vše, co pachatel trestného činu způsobil.

Podle § 28 odst. 1 uvedeného zákona je částka peněžité pomoci omezena buď výší paušální částky nebo výší maximálně stanovených částek v případech, kdy pomoc spočívá v úhradě prokázaných nákladů v tomto ustanovení uvedených. Výše pomoci je tedy zákonem omezena, a to jak v případě paušální částky, tak i v případech náhrady prokázaných nákladů. I to svědčí o tom, že peněžitá pomoc není plnohodnotným, resp. neomezeným plněním za pachatele, nýbrž je plněním, které má pomoci oběti trestného činu v situaci, která byla pachatelem trestného činu způsobena.

Žalovaný v této věci rozhodl o nevyhovění žádosti žalobkyně s odkazem na ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. Podle uvedeného ustanovení se peněžitá pomoc poskytne na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. b) (toto postavení bylo napadeným rozhodnutím žalobkyni přiznáno) v paušální částce 50.000 Kč nebo ve výši, která představuje oběti prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snižené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200.000 Kč. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že peněžitou pomoc podle tohoto ustanovení lze poskytnout buď v paušální částce 50.000 Kč, anebo ve výši, kterou oběť prokáže ve vztahu ke ztrátě na výdělku a nákladům spojeným s léčením s tím, že tato peněžitá pomoc nesmí přesáhnout částku 200.000 Kč.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že splňuje podmínky oprávněných žadatelů podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013, splňuje předpoklady uvedené v § 26 odst. 1, není zde dán důvod pro neposkytnutí peněžité pomoci podle § 27 písm. a) – c) uvedeného zákona a není dán ani důvod pro snížení a nepřiznání peněžité pomoci podle § 29 zákona. K těmto tvrzením soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní orgán žalobkyni za oprávněnou žadatelku s postavením osoby splňující podmínky uvedené v § 24 odst. 1 písm. b) zákona považoval, když shledal, že jde o oběť, které byla v důsledku trestního činu způsobena těžká újma na zdraví, a to porucha zdraví, trvající nejméně po dobu 6 týdnů (§ 24 odst. 3 písm. i) zákona). Ustanovení § 26, 27 ani 29 zákona č. 45/2013 nebyla v daném případě aplikována. Námitky, poukazující na tato ustanovení, jsou v této věci irelevantní.

Žalobkyně dále namítala nesprávný právní názor žalovaného, odvolávající se na ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013, neboť jde o ustanovení, které upravuje toliko výši přiznané částky, přičemž odkázala na ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. Uvedeným námitkám lze přiznat určitou opodstatněnost.

Ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 45/2013 Sb., o které se napadené rozhodnutí opírá, stanoví maximální výši peněžité pomoci, současně stanoví formu peněžité pomoci – buď paušální částku nebo úhradu prokázaných ztrát a nákladů, jako je ztráta na výdělku, prokázané náklady spojené s léčením, odbornou péčí, jak je uvedeno pod písmeny a) až d) tohoto ustanovení.

Ustanovení § 28 zákona již neupravuje, jaké skutečnosti mohou být důvodem pro poskytnutí pomoci. Podle § 25 odst. 2 zákona se peněžitá pomoc poskytne, pokud nemajetková újma, škoda na zdraví, nebo škoda vzniklá v důsledku smrti způsobené trestným činem nebyla plně nahrazena. Z uvedeného ustanovení lze tedy dovodit, že peněžitá pomoc se poskytne v případě, kdy je oběti trestného činu způsobena buď nemajetková újma, nebo škoda na zdraví, nebo škoda vzniklá v důsledku smrti, způsobená trestným činem. Z ustanovení § 28 lze pak dovodit, že peněžitá pomoc se poskytuje i za oběti prokázanou ztrátu na výdělku a

prokázané náklady spojené s léčením (§ 28 odst. 1). O nemajetkové újmě hovoří i ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb.

Z výše uvedeného vyplývá, že nelze souhlasit se stanoviskem žalovaného, že peněžitá pomoc nepřichází v úvahu v případě, kdy je požadováno „*zadostiučinění nemajetkové újmy*“, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když s peněžitou pomocí v případě vzniku nemajetkové újmy zákon výslovně počítá. Podle názoru soudu žalovaný pochybil, jestliže se ve své argumentaci omezil pouze na argumentaci ustanovením § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb., a nepřihlédl k těm ustanovením zákona, ze kterých vyplývá, že peněžitá pomoc přichází v úvahu i v případech, kdy byla způsobena nemajetková újma. Z tohoto pohledu soud shledal důvodnou i námitku o přepjatém formalismu, neboť se žalovaný soustředil pouze na možnou formu pomoci, aniž by žalobkyni o možných formách této pomoci jednoznačně poučil.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla výzvou ze dne 27.11.2015 vyzvána k odstranění vad podané žádosti, žalobkyně však byla vyzvána k doplnění žádosti o vyčíslení jednotlivých položek, úvah a předložení důkazů ohledně uplatněné částky 172.000 Kč. Ve výzvě je sice citováno ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 45/2013 Sb., výzva k tomu, aby žalobkyně případně reagovala na možnou formu pomoci v tomto ustanovení uvedenou a event. upravila svou žádost, jak pokud jde o konkretizaci formy požadované pomoci, tak popř. i pokud jde o její výši, zde však uvedena není. Nelze proto přičítat žalobkyni k tíži, že se v doplnění žádosti zabývala okolnostmi svého napadení, tvrzení o následcích napadení a úvahám o výši požadované pomoci na místo toho, aby uvedla, jaké formy pomoci se domáhá. Ani skutečnost, že žadatel je zastoupen advokátem nezbavuje správní orgán povinnosti, aby v souladu se zásadami dobré veřejné správy poučil žadatele o možných formách pomoci, když je patrné, že žadatel žádá o peněžitou pomoc za nemajetkovou újmu, která mu byla přiznána i trestním soudem a zákon č. 45/2013 Sb. poskytnutí peněžité pomoci v takových případech umožňuje.

Námítka, v nichž žalobkyně namítala, že v případě, že žadatel vyhoví ustanovení § 26, § 27 a § 29 zákona č. 45/2013 Sb. je žalovaný povinen žádosti vyhovět a namítala, že má právo požádat o peněžitou pomoc z titulu nemajetkové újmy v částce, kterou uzná, pokud tato částka nepřesahuje 200.000 Kč, neshledal soud důvodnými. Žadatel o peněžitou pomoc musí splňovat všechny zákonem stanovené podmínky, mezi něž patří např. zhoršená sociální situace oběti trestného činu. Není-li tato podmínka splněna, samotné splnění podmínek uvedených v ustanovení § 26, § 27 a § 29 zákona č. 45/2013 Sb., neznamená povinnost správního orgánu žádosti vyhovět. Pokud jde o výši požadované peněžité pomoci, je z ustanovení § 28 tohoto zákona patrné, že její výše je omezena, závisí na formě peněžité pomoci. Výše pomoci je zákonem omezena jak v případě paušální částky, tak i v případech náhrady prokázaných ztrát či nákladů. Z logiky věci vyplývá, že částka 200.000 Kč se vztahuje k prokázaným ztrátám nebo nákladům, když paušální částky jsou výslovně stanoveny maximální částkou.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 87 odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby znovu posoudil žádost žalobkyně o poskytnutí peněžité pomoci, zejm. ji vyzval k tomu, aby jednoznačně uvedla požadovanou formu pomoci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení žalobkyně advokátem a to za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (§ 7, § 9, § 11 vyhl. 177/1996 Sb. – příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 vyhl. 177/1996 Sb.), celkem tedy částka 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem DPH, byla v této částce přiznána daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. částka 1.428 Kč. Celkem náklady řízení představují částku 8.228 Kč. Za důvodně vynaložený náklad nepovažoval soud repliku žalobkyně, neboť v ní žalobkyně pouze zopakovala to, co uvedla v žalobě. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně je ze zákona osvobozena od placení soudního poplatku (§ 11 odst. 2 písm. l) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.)

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. srpna 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká